

Paasto osa 11.

Kiusaukset iskevät

Koko eilisilta ja tämä aamu on ollut vaikea. Tiesin tämän tulevan, sen verran tunnen itseäni. Elän lasten kanssa avioeron jälkeen joka toinen viikko, ja viikon päätyttyä olo on aina poikkeuksetta tyhjä ja surullinen. Varmaan kaikki avioeron kokeneet voivat tähän samaistua. Koko viikon on saanut tehdä ruokaa ja järjestellä asioita toisten puolesta ja kuljetella ja kysellä kuulumisia. Olla hetken osa perhettä. Ja nyt kotona kuuluu vain koiran kynsien rapina. Olo on tyhjä ja autio.

Niinpä päähän tulee kaikenlaisia ajatuksia, joilla voisin yrittää sitä tyhjiyttä ja autiutta täyttää. Ensimmäisenä tietenkin paastolla ollessa syöminen!

Lasten ruuantähteitä purkitellessa ajatuksiin palaa näiden viikkojen aikana kuullut kommentit: Onko se tuommonen ittensä kiduttaminen järkevää, eikö siinä mene jo lihaksetkin? Sä et varmaan saa tarpeeksi mineraaleja ja vitamiineja! Mä en ainakaan kestäis, mulle tulee nälkä jo kahessa tunnissa. Eikö sitä vois tehdä sillai että jättäis vaan jotain pois - vaikka suklaan?

Mikään järkisyy ei todellakaan kehota jatkamaan paastoa. Mitä enemmän ajattelen ruokaa ja miten voisin paastoa keventää, sitä kovempi nälkä. Olen masentunut, apealla tuulella, täysin voimaton. Samalla huomaan, miten ajatukseni muuttuvat itseäni soimaaviksi ja kaikkia epäonnistumisia penkoviksi: En ole mielestäni onnistunut missään elämässäni. Suuretkin onnistumiset on ympäristö asettanut oikeisiin mittasuhteisiin jättämällä ne huomioitta. Näen ympärilläni vain minusta hyötymään pyrkiviä ihmisiä.

Minussa ei ole mitään hyvää. Ei siinä mitä teen, tai pahinta kaikesta, siinä mitä olen. Tekemisiäni voisin muuttaa, mutta olemistani en.

Nälkä suorastaan polttaa vatsassa. Kurjimmalta tuntuu, että täysin vapaaehtoisesti vielä kidutan itseäni. Eihän kukaan välitä, syökö tai olenko syömättä. Ja jos välittää, niin mitä se oikeastaan muille kuuluu mitä minä teen?

Käsi alkoi viedä herkullista makaronilaatikkoa suuta kohti, kun huomasin Omppu-koiran tuijotuksen. Tuommonenko minäkin olen, kuolaamassa muiden jätteiden perään, täysin vailla itsekontrollia. Ennen kuin repsahdin, päätin antaa itselleni tunnin jatkoajan tämän asian miettimiseen. Joten lukaisin vapaapäivän kunniaksi tulevien pyhien raamatuntekstit. En ollut ennättänyt niitä lukea ja minulla tulisi olemaan tukku messuvuoroja.

Ensimmäiseksi sattui lukukappale Mooseksen kirjan 3. luvun alusta, jolloin pyhäpäivän teemana on kiusaukset. Paholaisen ensimmäiset sanat ihmisen historiassa olivat: "Onko Jumala todella sanonut: 'Te ette saa syödä mistään puutarhan puusta'?"

Aivan kuin lamppu olisi syttynyt hämmentyneeseen mieleeni! Tai kuten joku on joskus sanonut: Ällistyksen sormi meni hämmästyksen suuhun! Näinhän kiusaaja meitä horjuttaa: asettaa kyseenalaiseksi sen mitä pidämme oikeana. Ja tekee sen aina silloin, kun olemme heikoimmillamme, suurimman voiton tai tappion hetkillä.

Ensimmäinen temppu oli, että Paholainen sai minut samaistumaan tunteisiini. En siis ajatellut että *minulla on* nyt tämä tunne mutta se ei kestä kovinkaan kauan, aina se on mennyt pois. Silloin voi vapaasti sukeltaa tuohon tunteeseen, ja kuunnella mitä kerrottavaa sillä on. Vaan ajattelin että *minä olen* tämä tunne. Ero on huima! Kun olen tunteessa, en näe enkä koe mitään muuta, aikakin pysähtyy. Ajan pysähtyessä tulee epätoivo: tämä jatkuu koko loppuelämän, tämä ahdistus.

Pelsepuupi keksii nopeasti tuhat hyvää ja järkevää syytä, miksi olisi syötävä. Onhan se materian ja järkeilyn herra. Joka ikinen terveyttä ja hyvinvointia käsittelevä artikkeli avautuu mielessä juuri siihen kohtaan, jossa puhutaan terveellisestä ja monipuolisesta ruokavaliosta. Ja kun annat pirulle pikkusormen, se vie koko käden. Päähän ryöpsähtää videopätkiä hyvän näköisistä ihmisistä suu messingillä ystävien ympäröimänä nauttimassa jäätelöistä, pitsoista, hampurilaisista, suklaasta, aamiaismuroista ja muista hyvältä maistuvista, tieteellisesti todistelluista, terveellisistä herkuista. Kun syöt tätä, saat kaiken tämän! Ajatusprosessi päättyy toteamukseen: sinä olet vain heikko ihminen ja kaikki ymmärtävät kun sanot että terveys meinasi mennä.

Samalla huomaan että näinhän tapahtuu koko ajan kaikkien himojemme suhteen. Keksimme tuhat järkevää tapaa heittäytyä aistimaailman vietäväksi välttääksemme kärsimystä tai saadaksemme mielihyvää. Pirun mukaan käyttäytyminen sitten muka todistaa että tämä on oikein: *kenelläkään* ihmiselle ei ole tahdonlujuutta ja ainoa todellisuus on materia ja onnen saaminen aistimaailman kautta. Olen kuullut viisi miljoonaa selitystä sille, miksi 10 käskyä ovat väärässä eivätkä sovellu nykypäivään; ja käyttänyt itsekin useampia niistä. Paholaisen kuiskutukset alkavat aina järkevällä - tolkun - tavalla. "Onko Jumala todella sanonut, että..." Miksi siis taistella vastaan, kun taistelu on jo hävitty?

Paholainen oli maailmassa ennen meitä. Minun järkeni ei riitä sen ymmärtämiseen mikä on oikein tai väärin. Voin vain antautua Jumalan suojelukseseen ja noudattaa Hänen ohjeitaan vaikken niitä aina ymmärräkään.

Siksi pyysin Jumalalta: Jeesus Kristus, armahda minua.